

USA TODAY - BESTSELLERAUTEUR

JAYE WELLS

THE WIRE EN BREAKING BAD MET MAGIE

BLAUWE MAAN

KATE PROSPERO - BOEK 2

1

17 oktober
Nieuwe maan

Als je iets wilt weten over je toekomst, is een waarzegger wel de laatste bij wie je moet zijn. De meesten hebben geen greintje In-gewijds in zich, laat staan een zesde zintuig, of hoe Aardsen het vermogen om het onweetbare te weten ook maar noemen.

‘Komt u eens dichterbij, mevrouw,’ riep een doorrookte stem. ‘Voor tien dollar vertel ik u welk lot u wacht.’

Ik stopte bij het kraampje en keek de zigeunerin die zo dom was geweest mij eruit te pikken nors aan. Ze zat achter een kaarttafel waarover ze een goedkope velours sjaal had gedrapeerd. Een rode doek bedekte haar grijze haren en meerdere gouden armbanden rinkelden om haar verweerde armen. Haar wenkbrauwen waren te dik en te zwart bijgetekend en haar tanden te scheef en te geel, als een sepiakleurige foto van een gammel hekwerk. Ik zou niet kunnen zeggen of ze vijftig of honderdvijftig was, maar aan de schittering in haar ogen zag ik wel dat ze een geboren oplichtster was.

‘Nee hoor, dat hoeft niet,’ zei ik, glimlachend als een worm aan een haakje. ‘Ik ken mijn toekomst al.’ In mijn vijf jaar bij de politie

had ik te veel wanhopigen hun laatste centen aan charlatans als deze zien geven, om haar niet een beetje op de kast te willen jagen.

Haar wenkbrauwen vlogen omhoog. 'O?'

Ik wees naar het horloge om mijn rechterpols. 'Lunchtijd.'

Naast me grinnikte mijn partner, Drew Morales. Met zijn gespierde onderarmen over elkaar en een grijns op zijn gezicht keek hij geamuseerd toe hoe deze zwendelaarster zich met haar eigen touw opknoopte.

De waarzegster kneep haar met kohl omrande ogen tot spleetjes. 'Ik zie veel geheimen bij jou, meisje,' zei ze op zachte alwetende toon, waardoor mijn maag tegen mijn ruggengraat kroop.

De glimlach verdween van mijn gezicht. Ik bracht mezelf vlug in herinnering dat alle waarzeggers oplichters waren. Zij kende mijn geheimen helemaal niet. 'Ja, ja, en ik zie dat u geen vergunning hebt voor het in de openbare ruimte uitvoeren van Esoterische handelingen,' pareerde ik, waarbij ik hoopte dat de schaamte uit mijn binnenste niet doorklonk in mijn woorden. 'Zullen we het daar eens over hebben?'

Ze stak haar linkerwijsvinger en -pink als twee hoorntjes naar voren. 'Duivel!'

Ik dwong mezelf onverschillig te glimlachen, alsof deze vervloeking me niet recht in mijn hart trof. 'Ach mevrouw, u hebt geen idee.'

'Kom, Kate, ze is het niet waard. Laten we gaan.' Morales trok aan mijn mouw.

Een paar kraampjes verder liep ik met een grote boog om een kleuter in een SpongeBob-pakje heen en deed alsof ik de peinzende blik van mijn partner niet zag.

'Wat heb jij vandaag toch?'

'Ach, ik had eigenlijk gehoopt dat ik als onderzoeker nooit meer zou hoeven surveilleren.' Ik keek om me heen, naar het plein dat krioelde van de verklede kinderen die van het ene kraampje naar het andere renden om snoep te verzamelen.

'Nou, bij de taskforce mag je tenminste gewoon in spijkerbroek rondlopen, zit je niet aan dat stomme uniform vast.' Hij knikte richting een koppel in het blauw gestoken agenten van het politiekorps

van Babylon bij een van de kaartjesloketten. ‘Daarbij, de kartels houden zich de laatste tijd erg rustig. Als we hier nu niet liepen, zaten we achter ons bureau duimen te draaien terwijl de uniformen fijn met de *moonies* mochten stoeien.’

Ik keek hem aan alsof hij een van de bewuste gekken was. ‘Mischien moet jij het woord “stoeien” nog eens opzoeken in het woordenboek.’

Hij negeerde mijn sarcasme en ademde diep in. ‘In elk geval krijgen we zo nog eens wat frisse lucht.’

Ik snoof voorzichtig... en moest meteen niezen door het hooi dat overal was neergelegd voor het halloweenfestival. Normaal gesproken werd dit evenement altijd veel dichterbij de oorspronkelijke feestdag gehouden (over twee weken), maar gezien de naderende blauwe maan had de gemeenteraad besloten het wat naar voren te halen, zodat de kinderen hun snoepjes veilig konden ophalen. Op Pioneer Square stonden nu wel duizend uitgeholde pompoenen met een kaarsje erin en de plaatselijke middenstanders – zowel Esoterische als Aardse – stonden achter kraampjes snoep uit te delen aan de kinderen, met verkoopdemonstraties voor de volwassenen.

Voordat ik kon reageren op deze voor mijn partner ongebruikelijk relativiserende opmerking, klonk er fluitmuziek op het plein. Een man met een ontbloot bovenlijf, geitenhoorns op zijn hoofd en een wollige broek met nephoeven eronder zigzagde door de menigte en beklom de trap van het stadhuis. Net als veel andere mensen op het festival droeg hij een zwart masker dat de bovenste helft van zijn gezicht verhulde.

‘Wat is dat nou weer voor een kostuum?’ vroeg Morales zich af.

‘Dat is een satyr.’

Hij keek me aan alsof ik een vreemde taal had gesproken.

‘Wat is er?’ zei ik. ‘Ik weet ook weleens wat!’

Morales en ik bleven aan de rand van de groep toeschouwers staan kijken. Ik sloeg mijn armen over elkaar en bekeek de toneelspeler fronsend. Hij had een dikke baard en tatoeages bedekten elke vierkante centimeter van zijn armen en een groot deel van zijn

borstkas. De gezinnetjes om ons heen stonden op het eerste oog vrolijk mee te wiegen op zijn lied, maar met een geforceerde glimlach op hun gezicht van het urenlang bakkeleien met hun door al die suiker extra drukke kleintjes.

Ik wilde Morales net zeggen dat ik wel weer eens verder wilde, toen de geitenman onze kant op kwam.

Terwijl hij een paar keer om ons heen *riverdancete*, voelde ik zijn blik gewoon over mijn achterste gaan. Toen hij weer achter ons vandaan kwam, schonk ik hem daarom een blijf-uit-mijn-buurt-blik. Hij stopte even met fluiten om me een kus toe te werpen, waarna hij weghuppelde om iemand anders lastig te vallen.

Ik draaide me om naar Morales. ‘Tja, eigenlijk zou ik deze saaiheid meer moeten waarderen,’ zei ik, met een knikje naar de wegspringende satyr. ‘Hoe dichterbij de tweede volle maan komt, hoe maffer dit soort klojo’s zullen worden.’

We begonnen weer te lopen voordat hij antwoordde. Ondertussen zochten onze ogen het plein af naar onregelmatigheden. ‘Ach kom, zo erg zal het niet worden.’

‘Wacht maar af,’ zei ik.

‘Ik zat eens tijdens een blauwe maan in Los Angeles,’ zei hij. ‘Alleen was ik toen undercover, dus mocht ik lekker mee de beest uithangen in plaats van de boel onder controle zien te houden. Hoe vaak heb jij tijdens de maangekte moeten werken?’

Ik keek naar het roestige standbeeld van een staalarbeider midden op het plein. ‘Vaak zat om te willen dat ik genoeg vakantiedagen had opgespaard om de stad uit te kunnen.’

Bij het beeld had zich nog een groep gevormd. Ik kon niet zien wat het was dat daar de aandacht trok, maar op de een of andere manier moest ik blijven kijken. Ik kon er mijn vinger niet op leggen wat het was – noem het politie-instinct of vrouwelijke intuïtie – maar er was daar iets...

‘Daar is iets mis.’ Morales was meteen alert, als een jachthond.

Gevaar klinkt anders. Het heeft een bepaalde toonhoogte. Het geluid kristalliseert, de lucht verscherpt. De kudde schrikt, een

onzichtbare golf van metaalachtige energie doordringt de lucht.

We baanden ons een weg door de menigte van nietsvermoedende ouders en hun opgewonden kroost heen. Het duurde zeker een minuut voordat we bij het beeld waren. Twee geüniformeerde agenten met houten wapenstokken waren er net iets eerder dan wij.

Ik nam aan dat zij zich wel over de dreiging zouden ontfermen. Het volgende ogenblik flitste er echter een lichtkrans van energie over het plein. De scherpe geur van ozon brandde in mijn neusgaten.

Mijn beschermingsinstinct spande meteen al mijn spieren, klaar voor actie. Iemand was deze menigte met grijze magie aan het beheksen!

Morales en ik stormden de open plek binnen de kring op. Het eerste wat ik zag, was hoe een van de agenten als een paaldanseres tegen het standbeeld stond aan te rijden. De andere agent had zijn borst ontbloot en was nog maar een rits verwijderd van het tonen van zijn toverstafje aan het publiek. Een vrouw die golvende bewegingen maakte bewoog zich om de kring heen, haar handen vol overgave hoog boven haar hoofd. Op de grond lag een stelletje te kronkelen: graaiende handen, hongerige monden, tegen elkaar schurende heupen.

Enernaast stond godbetert, met een zwartplastic heksenketel in zijn handen, een *leprechaun* – een soort kabouter uit de Ierse folklore.

Zijn kostuum – zelfs te kort voor zijn één meter zestig of zo – bestond uit een groene blazer met dubbele knopen, een dito maillot en zwarte schoenen met glimmende zilveren gespen. Op zijn hoofd prijkte een bolhoed, kwiek schuin op zijn vettige bruine haar. Op zijn wangen had hij een zwarte bliksemschicht getekend.

Toen hij zich naar ons omdraaide, stooft er een wolkje glinsterend goudpoeder uit de brede opening van de ketel.

Voordat hij *Erin go Bragh* kon zeggen had ik mijn wapen al in mijn hand en schreeuwde op mijn beste of-ik-schiet-toon: ‘Achteruit!’

Eén van zijn zwarte wenkbrauwen verdween onder de rand van

de hoed. Zijn blik vloog naar het zoutstaafpistool in mijn hand. Iedere crimineel uit de Cauldron wist dat steenzout net zo zeer was bedoeld om pijn toe te brengen, als om magie te neutraliseren.

Naast me richtte Morales nu zijn Glock op hem. 'Zet neer die heksenketel!'

En toen bleken nepkabouters dus verrassend snelle renners. Het ene moment staaarde hij nog in de loop van onze wapens, het volgende moment ging hij er als een haas vandoor. De achterflappen van zijn jasje wapperden in de wind en het was een natuurkundig wonder dat hij zijn hoed op zijn hoofd wist te houden. Morales en ik keken elkaar geschokt aan en gingen toen achter de kleine klootzak aan.

'Assistentie gewenst op Pioneer Square,' riep ik in mijn telefoon. 'Twee agenten uitgeschakeld, meerdere burgers behekst.'

'Begrepen, rechercheur Prospero,' antwoordde de telefonist. 'Ze komen eraan.'

'Blijf jij hem op de hielen,' siste Morales me toe. 'Dan pak ik die steeg en snijd hem op de kruising de pas af.'

Hij schoot naar links. Ik begon te rennen, terwijl ik het brandende gevoel in mijn bovenbenen probeerde te negeren. Mijn blik klampte zich vast aan het klaverblad van lovertjes dat vanaf de rug van het jasje van de kabouter spottend voor me op- en neersprong.

Er klonk een hoog, treiterend lachje, duidelijk beïnvloed door een of ander magisch middel. 'Ge kunt de Leprechaun-man toch niet vangen!'

Ik overwoog even om de eikel recht in zijn pot met goud te schieten.

Maar toen maakte Franklin Street een bocht en verloor ik mijn groene prooi een fractie van een seconde uit het oog. Op het moment dat ik de hoek om kwam, zag ik mijn één meter drieëntachtig lange, fors gespierde partner op zijn hurken zitten, alsof hij een weggelopen kleuter probeerde te grijpen. Het volgende moment lag Morales plat op zijn gat, terwijl een groene vlek in de verte verdween.

‘Kom op!’ gilde ik, terwijl ik verder rende.

Nog geen tien seconden nadat ik hem was gepasseerd, haalde Morales me alweer in. Hij zag er minder verhit uit dan ik me voelde, maar aan zijn gezicht te zien was hij even pissig. ‘Wat heeft die vent in godsnaam gebruikt?’

In plaats van te antwoorden, richtte ik mijn zoutpistool weer. ‘Ik spuit, jij maakt het af.’

Hij knikte kort, ik stopte met rennen, zuchtte en haalde de trekker over.

Een regen van steenzout knalde uit de loop. De ene helft van de kristallen ketste af op de in de straat geparkeerde auto’s. De andere helft scheurde het jasje en de maillot van de kabouter aan repen en maakte rode vlekken op de groene stof.

Hij struikelde en zijn hand schoot in de richting van de stoeptegels om zijn balans te hervinden. Maar voordat hij zijn weg kon vervolgen, had Morales hem al onderuitgeschopt.

De twee mannen rolden samen over de straat. Morales’ zware gegrom overstemde het protesterende gepiep van onze kleine strijd-lustige vriend volledig.

De val bracht Morales geen moment van zijn stuk. Hij klauwde met zijn vuisten in de groene stof van het jasje en drukte zijn buit hoog tegen de bakstenen muur.

‘Zet me neer!’ gilde de delinquent, met een nep-Iers accent.

‘En anders, stoere knaap?’ vroeg Morales. Hij leek nauwelijks moe. Geen wonder: ik had weleens een glimp opgevangen van de spierbundels die hij onder zijn shirt verstopt hield.

De kabouter stak zijn kin naar voren. ‘Anders beheks ik jullie!’

‘Hoe wou je dat doen?’ vroeg ik. ‘Je pot met goud ben je kwijt.’

Hij verzette zich hevig tegen Morales’ sterke handen. ‘*Feisigh do thoin fein!*’

Ik keek mijn partner verbluft aan. ‘Eh, heb je dat genoteerd?’

‘Hoe heet je eigenlijk, talismannetje?’ vroeg Morales.

‘Sean Patrick Finnegan-O’Lachlan.’

Ik knipperde met mijn ogen. ‘Zo, dat is een hele mondvol.’

‘*Aye, lass.*’ Hij wees naar zijn kruis. ‘En ik kan je nóg een mondvol geven.’

Morales liet de man op zijn achterste vallen. ‘Niet zo brutaal, vriend!’

O’Lachlan krabbelde overeind en probeerde er meteen weer vandoor te gaan. Ik greep hem echter bij zijn kraag. ‘Ho, ho, niet zo snel.’ Ik pakte zijn linkerhand en draaide hem op zijn rug. Er stond een tattoo op zijn arm: een glas met de tekst *IN VINO VERITAS* eronder.

‘In wijn zit de waarheid,’ vertaalde ik.

‘Vreemd,’ zei Morales. ‘Ik dacht dat leprechauns juist bierdrinkers waren.’

‘Vuile racist!’ riep de man, opeens zonder Iers accent.

Ik duwde hem naar beneden totdat zijn billen het beton raakten. ‘Zitten blijven!’

‘Alsjeblieft, zeg,’ zei mijn partner. ‘Iers is geen ras, maar een nationaliteit.’

O’Lachlan schonk Morales een bittere blik. ‘Wat je wilt, Cheech.’

Ik zoog op mijn wangen en gluurde naar Morales. Die keek alsof het mannetje een mier was die hij het liefst onder zijn hak zou pletten.

‘Hé, klootzak,’ zei hij toen op verrassend effen toon. ‘Ik heb liever dat je me “mexicano” noemt.’

‘Heren,’ zei ik, ‘kunnen we even ter zake komen?’ Ik wachtte totdat ze zich allebei onwillig naar me toe hadden gedraaid en vroeg toen: ‘Wat zat er in dat drankje?’

De kabouter spuugde vlak voor mijn voeten. ‘Jou vertel ik helemaal niets, *lassie!*’ En hij perste zijn lippen op elkaar, draaide een denkbeeldig sleuteltje ervoor om en gooide het over zijn schouder.

‘Ik bel even voor een auto.’ Ik draaide me weg van de twee mannen. Omdat we door de achtervolging een aantal blokken verderop waren beland, keek ik om me heen om te zien waar we precies waren. Als geüniformeerde was de Cauldron mijn wijk geweest, aan de andere kant van de Bessemer Bridge als het stadsplein waar

nu het halloweenfestival werd gehouden. Het gedempte geloei van sirenes in de verte gaf me weinig hoop dat er iemand deze kant op zou worden gestuurd. Ik probeerde het toch maar. Ik had geen zin om zelf naar het bureau te rijden om dit stuk stront in te schrijven.

‘Ik heb je flink uitgeput, hè?’ hoorde ik O’Lachlan achter me tegen Morales zeggen. ‘Moet je wat minder donuts eten.’

Ik snoof en gluurde over mijn schouder. De kabouter lag als een voddenaar op de grond, met een gescheurde jas en nog maar één schoen aan. Door zijn worsteling met Morales was een van de bliksem-schichten op zijn wang uitgesmeerd tot een soort poepstreep.

Mijn partner torede als een soort wraakzuchtige Aztekengod boven de kleine man uit. ‘Gewone politieagenten eten donuts.’ Hij trok zijn portemonnee uit zijn zak en klapte hem open. ‘Ik ben van het MEA. Wij eten liever koffiebroodjes.’

‘Het Magic Enforcement Agency?’ O’Lachlans ogen werden groot. ‘Ik dacht dat jullie alleen achter grote tovenaars aangingen?’

‘Kennelijk pakken we dus ook kleinere klootzakken.’ Morales wreef met zijn linkerhand over zijn oog. De littekens op zijn knokkels waren de stille getuigen van een brand, waarbij zijn Ingewijde vader en zusje waren omgekomen toen hij nog een kind was. Na dat trauma had hij ervoor gekozen de Linkerhandenwereld achter zich te laten en zichzelf voortaan voor te doen als Aards. Hij deed altijd alles met zijn rechterhand – totdat hij gestrest of oververmoeid raakte en vergat dat hij van nature geen Rechterhand was.

Toen de centrale zich meldde, draaide ik me weer om en gaf de telefoniste onze geschatte locatie door. ‘Wij hebben hier een wagen nodig om die arrestant van Pioneer Square op te pikken.’

‘Momentje,’ zei ze, ‘even kijken of er een auto beschikbaar is.’

‘Kun je er niet een vrijmaken van het festival?’

‘Nou, nadat die vent van jullie die agenten had behekst, zijn er relletjes uitgebroken. Deze hebben we momenteel onder controle, maar alle beschikbare auto’s uit de omgeving staan daar nu, in verband met alle arrestaties.’

‘Shit!’

‘Wat je zegt, zuster. En hoe dichterbij Halloween komt, hoe erger het zal worden. Mag ik je een tip geven?’ zei ze.

‘Nou?’

‘Breng hem zelf hierheen. Het kan wel een uur, misschien wel twee, uren voordat ik iemand die kant op kan sturen.’

Ik hing op en draaide me weer terug naar Morales. ‘We moeten hem zelf brengen. Die blauwe maan is echt rete-irritant.’

O’Lachlan sloeg zijn armen over elkaar en murmelde iets als: ‘En het is nog maar amper begonnen.’

‘Wacht jij hier terwijl ik onze auto haal?’

Morales schudde zijn hoofd. ‘Nee, ik haal hem wel.’

‘Akkoord.’ Ik maakte een hoofdknik in de richting van het plein. ‘Tot zo dan!’

Een stijf van de adrenaline staande agent en een onzin uitkramende arrestant waren al een gevaarlijke combinatie. Maar voegde je daar nog een fikse dosis geflippte volle maansenergie aan toe, dan had je pas echt het recept voor een patatje oorlog. En als afvallige Ingewijde was Morales nog vatbaarder voor de grillige energie van een dubbele volle maan dan andere Linkerhanden. Het was dan ook beter dat ik op O’Lachlan paste, dan het risico te lopen dat mijn partner werd geschorst omdat hij een nepkabouter een trap tegen zijn klavertje had gegeven.

Nadat Morales was weggerend, trok ik O’Lachlan omhoog. ‘Waarom heb je al die lui behekt?’ Ik draaide hem om en drukte hem tegen de muur om hem te fouilleren.

‘Jij bent me tweehonderd ballen schuldig.’

Ik keek hem aan. ‘Echt niet!’

‘Die fraaie partner van je heeft mijn jasje gescheurd toen hij me onderuithaalde, dus nu krijg ik mijn borg niet terug!’

‘O nee?’ Zijn maillot zat vol gaten en ladders van zijn val op het asfalt. ‘Misschien kun je je beter zorgen gaan maken over hoe je straks je borgsom bij elkaar scharrelt dan over de huurkosten van je kostuum.’ Ik beklopte zijn onderlichaam zo snel mogelijk.

‘Niet zo verlegen, *lassie*,’ zei hij, opnieuw met dat ongeloofwaar-

dige accent. ‘Dát klaverblaadje brengt echt geluk, als je begrijpt wat ik bedoel.’

Ik ging niet op zijn toespeling in. ‘Ik geloof nooit dat jij zomaar hebt besloten een paar agenten op een feest te beheksen, enkel om de lachers op je hand te krijgen. Dat was je al van plan.’

‘Hm.’

In de rechterzak van zijn jas stuitte ik op een bobbel. Ik stak mijn hand in de zak, greep het ding en trok het eruit. ‘Aha, kijk hier eens!’ Ik draaide de man om en hield een ampul met glinsterend goudpoeder voor zijn gezicht. ‘Wie heeft je die verkocht?’ Aangezien me meteen was opgevallen dat hij rechtshandig was en duidelijk onder invloed van een of ander magisch drankje, wist ik dat hij geen Ingewijde kon zijn. Aardsen konden geen echte magie brouwen – en te oordelen naar wat ik op dat plein had gezien, was deze magie niet alleen echt, maar ook grijs.

‘Is het goed voor mijn zaak als ik het je gewoon vertel?’

‘Heel misschien dat ik dan een goed woordje voor je doe – áls ik denk dat je de waarheid vertelt.’

Hij maakte een minachtend geluid. ‘Dat doe je toch niet!’

‘Probeer het maar,’ zei ik, met één opgetrokken wenkbrauw.

Zijn gezichtsuitdrukking veranderde in iets wat leek op gekwetste trots. ‘Ik ben geen verklikker.’

‘Misschien helpt een tijdje in de bak wel om je een toontje lager te laten zingen.’ Ik duwde hem weer op de grond. ‘Ga maar weer zitten.’

Ik bestudeerde het poeder in de ampul. Ik kreeg de overweldigende, maar verboden neiging om al het gedoe te omzeilen en het drankje gewoon te ‘lezen’. Niet alle Ingewijden waren in staat om de energesignatuur van magische drankjes te analyseren, maar ik bezat deze gave wel (of vloek – het was maar hoe je het bekeek). Echter, op Esoterische wijze verkregen bewijsmateriaal werd in de rechtszaal niet geaccepteerd. Bovendien werd ik qua magie verondersteld al jaren zonder te doen.

Maar wat zou het gemakkelijk zijn om die ampul gewoon open

te maken. Wat zou het gemakkelijk zijn om de geheimen van het betreffende drankje te ontrafelen. Wat zou het gemakkelijk zijn om zo het schuldige kartel aan te wijzen...

Ondanks de kou in de lucht was mijn linkerhand nat van het zweet. Ik trilde hevig terwijl iets in mijn binnenste zich opende, als een zwart gat dat erom schreeuwde te worden opgevuld.

De kabouter schraapte zijn keel. 'Gaat het, *lass*? Je ziet een beetje... grauw.'

Mijn hoofd ging met een ruk omhoog en ik realiseerde me dat ik op het punt had gestaan om tóch in de magie te duiken.

Alweer!

Het geluid van een automotor vertelde me dat Morales eraan kwam.

Hoog tijd om mezelf eraan te herinneren dat magie misschien gemakkelijk was – maar nooit eenvoudig.

Mijn hart sloeg nog een roffel in mijn borstkas, ik stak de ampul in mijn zak, schraapte het schuldgevoel van mijn tong en slikte. Toen trok ik O'Lachlan aan zijn arm overeind en sleurde hem naar de stoeprand. 'Meekomen, jij.'

Omdat zijn handen op zijn rug waren gebonden moest ik hem de suv in tillen. Hij schoof over de bank opzij en ik kroop naast hem. Morales wierp een blik naar achteren. 'Alles oké?' Hij had een frons in zijn voorhoofd alsof zijn instinct hem anders vertelde.

Ik veegde mijn klamme handen af aan mijn spijkerbroek. 'Ja hoor, hoezo?'

'Je ziet knalrood.'

Ik keek hem schuin aan en reageerde fel: 'Morales, ik heb net een kwartier achter een kabouter aangerend. Sorry dat ik er niet meer zo fris en fruitig uitzie.'

Ik was even bang dat ik iets té sarcastisch had geklonken. Maar hij blies zijn adem uit, zei: 'Oké' en draaide zich weer terug naar het stuur. 'Maak het u maar gemakkelijk, meneer O'Lachlan, dan brengen we u in een wip naar het Hilton Petoet.'

Onze passagier spuugde op de vloer. 'Moge de duivel jullie kop eraf snijden en wel een dag over jullie nek doen.'

‘Ten eerste: niet in de auto spugen, dat is goor,’ zei ik. ‘En ten tweede: de duivel mag met me doen wat hij wil, als hij me eerst maar op een etentje trakteert.’

O’Lachlan keek me recht aan. In zijn ogen brandde niet langer de koortsachtige gloed van het drankje dat hij eerder had ingenomen, maar zelfs nuchter hadden zijn irissen de typische ijsblauwe glans van een grijzemaagijunk. ‘Als de blauwe maan er eenmaal is zullen jullie allemaal om de duivel bidden, bitch.’

Lees verder in *Blauwe maan*

Eerste druk januari 2016

Oorspronkelijke titel *Cursed Moon*

Oorspronkelijke uitgever Orbit, an imprint of Hachette Book Group

Copyright © 2014 Jaye Wells

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Willeke Lempens

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie foto © Shirley Green, bewerking © Don Siple

Opmaak binnenwerk Zetspiegel, Best

ISBN 978 90 261 3789 1

ISBN e-book 978 90 261 3790 7

NUR 330, 302

www.uitgeverijdefontein.nl

www.facebook.com/UrbanBoeken

www.twitter.com/UrbanBoeken

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.